

**LIETUVOS BANKO
PRIEŽIŪROS TARNYBOS
FINANSINIŲ PASLAUGŲ IR RINKŲ PRIEŽIŪROS DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL L. B. IR ADB „GJENSIDIGE“ GINČO NAGRINĖJIMO**

2018 m. rugsėjo 12 d. Nr. 242-385
Vilnius

Lietuvos bankas gavo L. B. (toliau – pareiškėjas) kreipimąsi, kuriuo pareiškėjas prašė išnagrinėti tarp jo ir ADB „Gjensidige“ (toliau – draudikas) kilusį ginčą.

N u s t a t y t a:

2018 m. balandžio 18 d. automobilio „PEUGEOT PARTNER“ (valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*)) vairuotojas J. R. atidarydamas automobilio dureles apgadino pareiškėjui priklausančią transporto priemonę „HONDA F-RV“ (valst. Nr. (*duomenys neskelbtini*)), kurią vairavo pats pareiškėjas. Įvykio dalyviai užpildė Eismo įvykio deklaraciją (toliau – Deklaraciją), joje nurodyta, kad buvo apgadintas pareiškėjo transporto priemonės dešinės pusės veidrodėlis, o transporto priemonės „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojas parašu patvirtino esantis atsakingas už padarytą žalą.

Pareiškėjas dėl padarytos žalos atlyginimo kreipėsi į automobilio „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojo civilinę atsakomybę transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo sutarties (toliau – TPVCAPD sutartis) pagrindu apdraudusį draudiką ir pranešime nurodė įvykio aplinkybes: „stovinčio automobilio (*duomenys neskelbtini*) vairuotojas važiuojant pro šalį automobiliui (*duomenys neskelbtini*) atidarė duris ir buvo kliudytas dešinys (*duomenys neskelbtini*) veidrodėlis.“

2018 m. balandžio 25 d. draudikas informavo pareiškėją baigęs nagrinėti žalos bylą. Nustatyta, kad žala buvo padaryta ne vairuojant automobilį „PEUGEOT PARTNER“. Draudiko teigimu, kadangi „PEUGEOT PARTNER“ automobilio vairuotojui nekyla civilinė atsakomybė pagal Lietuvos Respublikos transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo įstatymo (toliau – TPVCAPDĮ) nuostatas, mokėti draudimo išmoką nėra pagrindo.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko sprendimu, todėl 2018 m. balandžio 25 d. pateikė jam pretenziją ir nurodė, kad pagal TPVCAPDĮ būtent draudikas privalo atlyginti visus dėl įvykio patirtus nuostolius.

2018 m. gegužės 11 d. draudikas pateikė pareiškėjui atsakymą į pretenziją ir nurodė, kad, pagal TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalį, draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti mokama išmoka. Draudikas pabrėžė, kad Lietuvos Respublikos saugaus eismo automobilių keliais įstatymo (toliau – SEAKĮ) 2 straipsnio 12 dalyje nurodyta, kad eismo įvykis – įvykis kelyje, viešoje arba privačioje teritorijoje, kai judant transporto priemonei žūsta ar sužeidžiami žmonės, sugadinama ar apgadinama bent viena transporto priemonė, kroviny, kelias, jo statiniai ar bet koks kitas įvykio vietoje esantis turtas. Draudiko nuomone, atsižvelgiant į tai, kad eismo įvykio metu automobilis „PEUGEOT PARTNER“ stovėjo, įvykis nelaikytinas eismo įvykiu SEAKĮ 2 straipsnio 12 dalies prasme. Draudiko teigimu, TPVCAPDĮ ir SEAKĮ nuostatos bei teismų praktikoje pateikti išaiškinimai lemia, kad pareiga atlyginti nuostolius dėl stovinčia transporto priemone padarytos žalos jam nekyla.

Pareiškėjas nesutiko su draudiko atsakymu ir kreipėsi į Lietuvos banką su prašymu išnagrinėti tarp jo ir draudiko kilusį ginčą ir rekomenduoti draudikui atlyginti dėl įvykio patirtą žalą (įvykį pripažinti draudžiamuoju).

Lietuvos banke buvo gautas draudiko atsiliepimas dėl pareiškėjo reikalavimo pagrįstumo. Draudikas savo atsikirtimus iš dalies grindžia 2018 m. gegužės 11 d. atsakyme nurodytais motyvais – TPVCPDĮ ir SEAKĮ nuostatomis bei teismų praktika. Draudiko teigimu, TPVCPDĮ neapima vairuotojų duralėmis padaromos žalos, kai kaltininko transporto priemonė nejudėjo, todėl šiuo atveju draudimo apsauga neturi būti taikoma, o kaltininko atsakomybė atsiranda bendraisiais Civiliniame kodekse įtvirtintais atsakomybės pagrindais.

Draudiko nuomone, žala pareiškėjui buvo padaryta ne vairuojant automobilį (automobilis stovėjo), todėl „PEUGEOT PARTNER“ automobilio vairuotojui nekyla civilinė atsakomybė TPVCPDĮ prasme, o keisti 2018 m. balandžio 25 d. sprendimą ir išmokėti draudimo išmoką nėra jokio teisinio pagrindo.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių, patvirtintų Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23, 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų. Nagrinėdamas ginčą, Lietuvos bankas vertina pateiktus įrodymus ir tuo pagrindu priima sprendimą.

Atsižvelgiant į ginčo šalių nurodytas aplinkybes, darytina išvada, kad ginčas tarp šalių kilo dėl 2018 m. balandžio 25 d. draudiko sprendimo pagrįstumo, t. y. dėl to, ar įvykis, kurio metu nejudančios transporto priemonės duralėmis buvo apgadinta judanti transporto priemonė, laikytinas draudžiamuoju įvykiu pagal TPVCPDĮ nuostatas, ar ne. Draudikas teigia, kad šiuo atveju neturi pagrindo mokėti draudimo išmokos dėl vairuotojo, sudariusio su juo TPVCPD sutartį, veiksmais padarytos žalos, nes įvykis nelaikytinas eismo įvykiu pagal TPVCPDĮ ir SEAKĮ nuostatas. Pareiškėjas su tokiu draudiko sprendimu nesutinka ir prašo įvykį pripažinti draudžiamuoju bei išmokėti draudimo išmoką.

Atsižvelgiant į kilusio ginčo pobūdį, pažymėtina, kad draudiko prievolės išmokėti draudimo išmoką pagal įstatymuose nustatytą teisinį reglamentavimą ir draudimo sutartį atsiradimas siejamas su draudžiamojo įvykio fakto nustatymu (Civilinio kodekso 6.987 straipsnis). Teisine prasme draudžiamasis įvykis yra juridinis faktas, t. y. realaus gyvenimo reiškinys, su kuriuo įstatymas sieja teisinius padarinius, konkrečiai – draudiko pareigą išmokėti draudimo išmoką.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas Transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo reglamentavimo ir teismų praktikos apžvalgoje Nr. AC-34-1 (Teismų praktika Nr. 34) konstatavo, kad „transporto priemonių valdytojų civilinės atsakomybės privalomojo draudimo teisiniams santykiams būdinga tai, kad draudžiamasis įvykis yra nustatytas įstatymo. TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalyje jis įvardijamas kaip draudžiamasis eismo įvykis – eismo įvykis, kuriam įvykus pagal šį įstatymą turi būti išmokama išmoka. Aiškinant eismo įvykio sampratą turi būti vadovaujama Saugaus eismo automobilių keliais įstatymu, kuriame nustatyta, kad eismo įvykis – įvykis kelyje, viešose arba privačiose teritorijose, kurio metu, judant transporto priemonei, žuvo arba buvo sužeista žmonių, sugadinta ar apgadinta bent viena transporto priemonė, kroviny, kelias, jo statiniai ar bet koks kitas įvykio vietoje buvęs turtas. Sistemiskai aiškinant TPVCPDĮ 2 straipsnio 3 dalį ir Saugaus eismo keliais įstatymo 2 straipsnio 12 dalį¹ kartu su TPVCPDĮ 16 straipsnio 1 dalimi, draudiko prievolė mokėti draudimo išmoką kyla ne dėl bet kurio įvykio, o tik dėl tokio, dėl kurio kyla transporto priemonės valdytojo civilinė atsakomybė“ (pagal TPVCPDĮ 16 straipsnio 1 dalį draudikui pareiga mokėti draudimo išmoką

¹ Dabar SEAKĮ 2 straipsnio 13 dalis.

kyla, jeigu transporto priemonės valdytojui dėl padarytos žalos nukentėjusiam trečiajam asmeniui atsiranda civilinė atsakomybė).

Nagrinėjamu atveju draudikas savo 2018 m. balandžio 25 d. sprendimą įvykio nepripažinti draudžiamuoju grindė iš esmės tuo, jog šis įvykis pagal SEAKĮ nepripažįstamas eismo įvykiu, nes dėl žalos kalto asmens automobilis nejudėjo. Draudikas, be kita ko, rėmėsi Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2017 m. balandžio 28 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e3K-3-216-686/2017, ir Vilniaus apygardos teismo 2017 m. spalio 17 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e2A-1341-450/2017, suformuota teisės aiškinimo ir taikymo praktika, kurioje, kaip teigia draudikas, konstatuojama, kad draudiko pareiga atlyginti nuostolius dėl stovinčia transporto priemone padarytos žalos nekyla.

Vertinant draudiko atsikirtimų pagrįstumą, pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiojo Teismo nutartyje, 2017 m. balandžio 28 d. priimtoje civilinėje byloje Nr. e3K-3-216-686/2017, nurodyta, jog pirmosios instancijos teismas (Šilutės rajono apylinkės teismas) nustatė, kad stovinčio automobilio vairuotojas, kai iš jo valdyto sustojusio automobilio išlipdamas keleivis duralėmis kliudė pro šalį važiuojančią transporto priemonę ir dėl šių veiksmų buvo padaryta žala, nėra atsakingas už padarytą žalą. Atsižvelgdamas į tai, kad TPVCAPD sutartimi apdraudžiama transporto priemonių valdytojų, o ne jų keleivių civilinė atsakomybė, Šilutės rajono apylinkės teismas 2016 m. balandžio 12 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e2-186-750/2016, konstatavo, kad draudikui pagal TPVCAPDĮ nekyla pareiga nukentėjusiam trečiajam asmeniui mokėti draudimo išmokos dėl automobilio keleivio neteisėtais veiksmais padarytos žalos.

Bylą apeliacine tvarka nagrinėjęs Klaipėdos apygardos teismas 2016 m. spalio 4 d. nutartimi, priimta civilinėje byloje Nr. e2A-1195-460/2016, Šilutės rajono apylinkės teismo nutartį iš dalies pakeitė, nuroydamas, kad teismui pateikti įrodymai pagrindžia, jog už nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytą žalą yra atsakingas automobilio valdytojas (vairuotojas), o ne jo keleivis. Apeliacinės instancijos teismas taip pat pabrėžė, kad draudikui pagal TPVCAPDĮ nekyla pareiga nukentėjusiam trečiajam asmeniui mokėti draudimo išmokos, tačiau nurodė ne pirmosios instancijos teismo nustatytą TPVCAPD sutartimi teikiamos draudimo apsaugos negaliojimo pagrindą (kad pagal šią sutartį draudimo apsauga yra teikiama tik dėl apdraustos transporto priemonės valdytojo, o ne jos keleivio nukentėjusiam trečiajam asmeniui padarytos žalos), o nurodė kitą įvykio pripažinimo nedraudžiamuoju pagal TPVCAPD sutartį sąlygą – kad stovinčio automobilio duralėmis padaryta žala nelaikytina SEAKĮ apibrėžto eismo įvykio metu padaryta žala. Atsižvelgdamas į tai, apeliacinės instancijos teismas nurodė, kad pareiga nukentėjusiam asmeniui atlyginti žalą kyla automobilio, kaip didesnio pavojaus šaltinio, valdytojui.

Lietuvos Aukščiausiasis Teismas kasacine tvarka išnaginėjęs bylą dėl Klaipėdos apygardos teismo 2016 m. spalio 4 d. nutarties, priimtos civilinėje byloje Nr. e2A-1195-460/2016, peržiūrėjimo, 2017 m. balandžio 28 d. nutartimi, priimtoje civilinėje byloje Nr. e3K-3-216-686/2017, suformavo teisės normų, reglamentuojančių civilinės atsakomybės taikymą už transporto priemonės keleivio padarytą žalą trečiajam asmeniui, aiškinimo ir taikymo praktiką. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas konstatavo, kad, turėjęs galimybę vykdyti, tačiau neįvykdęs SEAKĮ ir Lietuvos Respublikos Vyriausybės 2002 m. gruodžio 11 d. nutarimu Nr. 1950 (2016 m. lapkričio 4 d. redakcija) patvirtintose Kelių eismo taisyklėse (toliau – KET) nustatytų reikalavimų imtis visų būtinų priemonių savo ir keleivių saugumui kelionės metu užtikrinti ir neįvykdęs reikalavimo kelyje visada elgtis taip, kad nesukeltų pavojaus kitiems eismo dalyviams ir nesudarytų kliūčių jų eismui, neužtikrinęs saugaus keleivių išlaipinimo, dėl keleivio nesaugiai atidarytų durelių kilus žalai, vairuotojas ir keleivis tampa solidariai atsakingi kaip nukentėjusiam bendrai padarę žalos asmenys (Civilinio kodekso 6.6 straipsnio 3 dalis, 6.279 straipsnio 1 dalis). Kreditorius turi teisę reikalauti, kad solidariają prievolę įvykdytų tiek visi ar keli skolininkai bendrai, tiek bet kuris iš jų skyrium, tiek ją visą, tiek jos dalį (Civilinio kodekso 6.6 straipsnio 4 dalis). Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nustatęs, kad žala buvo padaryta bendrais vairuotojo (pasirinkus nesaugią keleivių išlaipinimo vietą ir momentą, nesiėmus atsargumo priemonių pavojui išvengti) ir keleivio (nesiėmus atsargumo priemonių pavojui išvengti) veiksmais, vadovaudamasis

Civilinio kodekso 6.6 straipsnio 4 dalies nuostatomis, suteikiančiomis kreditoriui teisę reikalauti, jog solidariają prievolę įvykdytų bet kuris skolininkas, konstatavo, kad apeliacinis teismas pagrįstai nukentėjusiam trečiajam asmeniui priteisė žalą atlyginimą iš automobilio vairuotojo.

Vertinant draudiko atsiliepimo motyvus taip pat pažymėtina, kad, kaip minėta, Šilutės rajono apylinkės teismas 2016 m. balandžio 12 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e2-186-750/2016, įvykį pripažinimo nedraudžiamuoju tuo pagrindu, kad atsakingu už eismo įvykio kilimą nustatė apdraustos transporto priemonės keleivį, o ne jos valdytoją, o ne tuo, jog nebuvo eismo įvykio. Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2017 m. balandžio 28 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e3K-3-216-686/2017, konstatavo, kad, įvertinus faktines bylos aplinkybes, nustatyta, jog pirmosios instancijos teismo taikytas civilinę atsakomybę reglamentuojančių teisės normų aiškinimas ir išvada, kad už žalą nagrinėjamu atveju atsakingas tik keleivis, neužtikrina realios ir veiksmingos nukentėjusio asmens pažeistų teisių gynybos ir prieštarauja saugaus eismo keliuose teisiniam reglamentavimui. Atsižvelgdamas į tai, kasacinis teismas nepaliko galioti pirmosios instancijos teismo nutarties, o paliko galioti apeliacinio teismo nutartį, nes pagal ją žalą atlyginimas buvo priteistas iš žalą padariusio automobilio valdytojo, kuriam įvykdžius solidariają prievolę žala nukentėjusiam asmeniui būtų visiškai atlyginta.

Svarbu pažymėti, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas 2017 m. balandžio 28 d. nutartyje, priimtoje civilinėje byloje Nr. e3K-3-216-686/2017, suformavo ne teisės normų, reglamentuojančių TPVCAPD sutartimi nustatyto draudžiamą įvykio ir judančiai transporto priemonei stovinčio automobilio duralėmis padarytos žalos atitikties šiam įvykiui, aiškinimo ir taikymo praktiką, o, kaip minėta, šioje byloje buvo nagrinėjami civilinės atsakomybės už transporto priemonės keleivio padarytą žalą trečiajam asmeniui taikymo klausimai. Atsižvelgiant į tai, pažymėtina, kad draudikas nepagrįstai vadovaujasi minėta teismo nutartimi, nes joje buvo suformuota netapačių 2018 m. balandžio 18 d. įvykiui aplinkybių atitikties TPVCAPDĮ įtvirtintiems draudžiamą įvykio požymiams praktika.

Taip pat pažymėtina, kad Lietuvos Aukščiausiasis Teismas nesutiko su kasaciniame skunde nurodytomis aplinkybėmis, kad stovinčio automobilio duralėmis pravažiuojančiai transporto priemonei padarytos žalos vertinimui yra taikytinos Apžvalgos nuostatos dėl stovinčio automobilio padarytos žalos nepripažindinimo didesnio pavojaus šaltinio padaryta žala, taip pat kad stovinčio automobilio pravažiuojančiam automobiliui padaryta žala nepripažintina eismo įvykiu. Atsižvelgiant į tai, darytina išvada, kad draudikas nepagrįstai teigia, jog nagrinėjamu atveju draudiko pareiga atlyginti nuostolius dėl stovinčia transporto priemone padaryta žala nekyla, vadovaujantis nurodyta kasacinio teismo praktika.

Kaip minėta, SEAKĮ 2 straipsnio 12 dalis eismo įvykį apibrėžia kaip įvykį kelyje, viešoje arba privačioje teritorijoje, kai judant transporto priemonei žūsta ar sužeidžiami žmonės, sugadinama bent viena transporto priemonė, krovins, kelias, jo statiniai ar bet koks kitas įvykio vietoje esantis turtas. Atsižvelgiant į šias SEAKĮ nuostatas, pažymėtina, kad minėtas įstatymas nenumato būtinos įvykio pripažinimo eismo įvykiu sąlygos – dviejų transporto priemonių judėjimo. Todėl, remiantis SEAKĮ 2 straipsnio 12 dalimi, darytina išvada, kad jei įvykyje, kurio metu judant bent venai transporto priemonei buvo padaryta žala transporto priemonei, kitam įvykio vietoje buvusiam turtui ir (ar) asmeniui (asmenims), toks įvykis pripažįstamas eismo įvykiu SEAKĮ nuostatų prasme.

Nagrinėjamu atveju tarp šalių nėra ginčo, kad 2018 m. balandžio 18 d. įvykio metu buvo padaryta žala pareiškėjo transporto priemonei „HONDA FR-V“. Remiantis Lietuvos bankui ginčo šalių pateiktais duomenimis, nustatyta, kad transporto priemonei „HONDA FR-V“ padaryta žala nebūtų atsiradusi, jei automobilį „PEUGEOT PARTNER“ valdęs J. R. nebūtų atidavęs automobilio durelių ir jomis kliudęs pravažiuojančio automobilio „HONDA FR-V“. Pažymėtina, kad tokį veiksma, jeigu jis kelia pavojų arba kliudo kitiems eismo dalyviams, draudžia SEAKĮ 13 straipsnio 12 dalies ir KET 9 punkto nuostatos. Be to, SEAKĮ ir KET įtvirtina ir kitas transporto priemonių valdytojų (savininkų) saugaus eismo užtikrinimo pareigas, numatančias, kad eismo dalyvių elgesys grindžiamas savitarpio pagarba ir atsargumu. Eismo dalyviai privalo laikytis visų būtinų

atsargumo priemonių, nekelti pavojaus kitų eismo dalyvių, kitų asmenų ar jų turto saugumui ir aplinkai (SEAKĮ 12 straipsnio 1 ir 5 dalys bei KET 4 punktas). Todėl, atsižvelgiant į saugų eismą keliuose reglamentuojančių teisės aktų reikalavimus, darytina išvada, kad automobilio „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojas, nesilaikydamas visų atsargumo priemonių ir atidarytomis automobilio durelėmis sukeldamas pavojų kito eismo dalyvio – pareiškėjo – turtui, savo veiksmais pažeidė SEAKĮ 12 straipsnio 1 ir 5 dalių, 13 straipsnio 12 dalies ir KET 4 bei 9 punktų reikalavimus ir sukėlė eismo įvykį.

Pažymėtina, kad draudikas neginčijo, jog už pareiškėjo turtui padarytą žalą automobilio „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojui kyla civilinė atsakomybė, atvirkščiai, kaip matyti iš draudiko pateiktų paaiškinimų ir dokumentų, jis sutinka su aplinkybe, jog dėl padarytos žalos draudiko apdraustam asmeniui kyla civilinė atsakomybė Civiliniame kodekse nustatytais pagrindais. Be to, savo kaltę už pareiškėjui padarytą žalą minėto automobilio vairuotojas prisiėmė ir pasirašydamas Eismo įvykio deklaracijoje, o tai patvirtina, kad eismo įvykį sukėlė būtent TPVCAPD sutartį su draudiku sudaręs „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojas.

Atsižvelgiant į tai ir remiantis TPVCAPDĮ 2 straipsnio 3 dalies bei TPVCAPDĮ 16 straipsnio 1 dalies nuostatomis, darytina išvada, kad automobilio „PEUGEOT PARTNER“ valdytojui kyla TPVCAPD sutartimi apdrausta civilinė atsakomybė dėl eismo įvykio, kai judančią pareiškėjo transporto priemonę „PEUGEOT PARTNER“ vairuotojas kliudė atidarydamas automobilio dureles, metu padarytos žalos ir toks įvykis atitinka TPVCAPDĮ nustatytus draudžiamąjį įvykio požymius. Taigi nagrinėjamu atveju draudikui kyla pareiga įvykį pripažinti draudžiamuoju ir išmokėti pareiškėjui dėl eismo įvykio patirtus nuostolius atlyginančią draudimo išmoką.

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 1 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.1 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

1. Tenkinti pareiškėjo L. B. reikalavimą ir rekomenduoti ADB „Gjensidige“ 2018 m. balandžio 18 d. įvykį pripažinti draudžiamuoju ir išmokėti pareiškėjui jo patirtus nuostolius atlyginančią draudimo išmoką.

2. Įpareigoti draudiką per mėnesį nuo šio sprendimo priėmimo dienos raštu informuoti Lietuvos banką apie šio sprendimo rezoliucinės dalies 1 punkte nurodytos rekomendacijos įgyvendinimą (neįgyvendinimą). Draudikui neįvykdžius minėtos rekomendacijos, apie tai bus paskelbta Lietuvos Respublikos teisės aktų nustatyta tvarka.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis turi teisę dėl ginčo sprendimo kreiptis į teismą arba kitą ginčų nagrinėjimo instituciją įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu.

Direktorius

Mindaugas Šalčius